

dikal Fortid som faa Venstremænd i dette Land, vil være bekendt at modtage en Finanslov, hvis allervæsentligste Indtægter skaffes til Veje paa denne Maade. Jeg vil haabe, at det er den sidste Finanslov, som bliver vedtagen i dette Ting, der har som sin Hovedindtægt Skatter paa Smaaafkøbs Livsfornødenheder. Jeg vil haabe, at Befolkningen ved de forestaaende Valg vil tilkendegive det saa klart overfor de Kandidater, der fremstille sig, at det er ikke mere muligt for nogen Finansminister at opkræve saa uhyre Toldbyrder af Befolkningen.

Paa Udgiftssiden have vi ogsaa en enkelt Post, der er aldeles dominerende over alle andre, det er de store Beløb, vi anvende i militære Øjemed. Paa denne Finanslov ligesom paa mangfoldige andre finde vi Opgang i de militære Udgifter. Den ærede Ordfører sagde nok, at der var en Nedgang fra 2den til 3die Behandling, men han husker ikke paa, at Finansloven ikke er færdig endnu, og at vi have en § 28, hvorpaa der kommer en meget betydelig Forhøjelse af Militærudgifterne i Følge de militære Love, vi have vedtaget i denne Samling, jeg tænker navnlig paa Lovene om Løjtnanslønninger m. m.

Jeg tror at turde udtale, at det mest sparsommelige Parti her i Salen er Socialdemokratiet. Hvis vore Ændringsforslag var blevne vedtagne, vilde vi ikke nu have staaet overfor en Finanslov, der har et Underskud paa 360,000 Kr., men et Overskud paa 4 Mill. Kr. Og vare vore Ændringsforslag blevne vedtagne, er det min Overbevisning, at ingen virkelig Interesse her i Landet var kommen til at lide derunder. Militærvæsenet vilde have faaet omtrent $3\frac{1}{3}$ Mill. mindre end efter den Finanslov, vi nu skulle til at stemme om, vort Hof 1 Mill. mindre, men selv om alt det var sket, paastaar jeg, at ingen virkelig Samfundsinteresse var kommen til at lide, men mange Samfundsinteresser vilde have haft udmærket Gavn af denne betydelige Besparelse.

Ved Finanslovens 1ste Behandling blev der af mange Medlemmer holdt Lovtaler over Finansministeren, fordi han kunde forelægge et Forslag, der udviste et saa godt Overskud, men vi se, at dette Overskud er forsvundet og forvandlet til et Underskud paa 360,000 Kr. Dog maa man indrømme, at Regeringen og dens Tilhængere kunne ogsaa øve Sparsommelighed, ganske vist paa urette Sted. Jeg skal saaledes minde om Sparsommeligheden overfor Vaagekonerne, de stakkels

20 Ø. daglig, de skulde have, skulde spares. En lignende Sparsommelighed vistes overfor Skovarbejderne. Forhøjelsen af 40 Ø. om Dagen maatte ogsaa spares. En lignende Besparelse har fundet Sted overfor Orlogsværftets Arbejdere, hvor vi havde foreslaaet en minimal Dagløn af 3 Kr. Der er vist en lignende Sparsommelighed overfor et saa vigtigt Erhverv som Opdyrkningen af Hederne, til at bevilge 30,000 Kr. dertil vilde man ikke være med. Ganske vist vise de Herrer Sparsommelighed, men den er stik modsat den Sparsommelighed, som vi Socialdemokrater udvise. Vor Politik er saa forskellig, vort Syn er saa forskelligt, som tænkes kan, i disse Spørgsmaal.

Jeg skal villig indrømme, at der paa denne Finanslov findes ikke saa faa gode Fremskridt. Som et af de største og væsentligste Fremskridt ved denne Finanslov vil jeg nævne de 70,000 Kr., der ere opførte som Indtægt paa Krigsministerens Budget. Jeg siger, det er en smuk Sejr, Bevillingsmyndigheden i dette Tilfælde har vundet over Administrationen. Nu vil det ikke længere være muligt, at en Minister ved Hjælp af hemmelige og ukontrollerede Midler kan forhøje Finansloven, kan lave om paa den og forhøje de Poster, som han synes skulle forhøjes. Jeg vil haabe, at der ved den Diskussion, vi have haft, er rammet en saa alvorlig Pæl igennem denne Uskik, at den aldrig mere vil gentage sig. Jeg siger, at det er et godt Fremskridt, vi have vundet her, Bevillingsmyndigheden kan være stolt ved den Sejr, den her vandt over Administrationen.

Endvidere betragter jeg det som et Fremskridt paa denne Finanslov, at der nu gives omtrent 1 Mill. Kr. til Bekæmpelse af Tuberkulosen, og jeg tror, at vi Socialdemokrater have særlig Grund til at glæde os herover, det var os, der i sin Tid her i Tinget stillede Forslag om, at Staten skulde tage denne Sag i sin Haand, at den skulde paabegynde Bygningen af Tuberkulosehospitalet. Det lykkedes os imidlertid ikke at faa denne Sag gennemført, men vi rejste da en Kamp ude i Befolkningen og holdt en Række offentlige Møder rundt omkring i Landet og fik foranstaltet, at Sygekasserne indsendte deres store Adresse, jeg tror med 230,000 Underskrifter, til Rigsdagen. Efter den Tid er der kommet noget mere Fart i denne Sag, og nu i Aar er det en Glæde at konstatere, at Bevægelsen gaar netop i den Retning, som vi Socialdemokrater den Gang ønskede, den skulde gaa, at det var